

Mikä oli se aavemainen tunnelma, joka täytti huoneen, sieluni ja kaiken? Oliko se artikkeli, jonka luin? Artikkelin naisesta, joka muisti lapsuudestaan asioita vähitellen ja pala palalta. Selittikö sama asia oman käyttäytymiseni? Vihani miehiä kohtaan? Vihani yhteiskuntaa kohtaan? Vihan itseäni kohtaan? Mistä se kaikki kumpusi? En osannut kertoa. Pystyin tuijottamaan vain ulos ikkunasta – tuntematta mitään silmät ilottomina ja sisin turtana. Hätkähdin, kun mielikuva syöksyi tajuntaani suurella voimalla. Tunsin, kuinka käteni muuttuivat voimattomaksi – niin voimattomiksi, että käsissäni oleva lehti tippui lattialle. Katsoin lattiaa hölmistyneenä, aivan kuin ihmetellen kuinka se oli sinne joutunut. Yritin nostaa sitä. Mutta en pystynyt. Halusin jättää sen lojumaan jalkojeni juureen. En halunnut nähdä sitä enää. Juttua, jonka olin lukenut. Halusin sen hautautuvan jonnekin, josta se ei koskaan voisi tajuntaani enää nousta. Se paistoi mielessäni kuitenkin niin kirkkaana – niin kirkkaana, että pelkäsin ettei se haihtuisi sieltä koskaan. Se oli melkein yhtä todellista kuin tämä hetki, taikka vieressäni mankuva kissa. Katsoin ystävääni surullisena. Onneksi se oli siinä lohdutuksena ja turvana; kanssani silloin kun tarvitsin jotakuta sellaista, joka olisi vain läsnä ilman tuomitsemista. Silitin sen tummaa selkää, ja kuuntelin, kuinka kissa aloitti minulle tutun kehräyksensä. Ajatukseni olivat kuitenkin vielä mielikuvassa, joka oli tunkeutunut tajuntaani rikkoen sisälläni vallinneen rauhan. Hetkessä se oli kuitenkin pyyhkiytynyt pois, ja turhaan yritin saada siitä otetta. Se oli tavoittamattomissani. Kaukana. En uskonut, että näkisin sitä enää koskaan. Rauha – mitä se edes oli? Olinko oikeasti koskaan tuntenut sitä sisimmässäni? Mitä jos kaikki olikin ollut vain kuvitelmaani – illuusiota siitä, miten halusin asioiden olevan? Tuntui kuin todellisuus olisi iskeytynyt ropisemalla päin kasvojani. Luomani illuusio hajosi silmiäni edessä, ja soljui kuin hiekka sormieni välistä. Tuosta noin vain. En pystynyt estämään sitä. Jouduin vain katselemaan, kuinka se lipui ohitseni. Poispäin minusta. Kunnes sitä ei enää ollut.